

УДК 338.48-44(1-22)

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ СІЛЬСЬКОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Гусенко А.А., ст. викладач
e-mail: angelagusenco@gmail.com

Миколаївський національний аграрний університет, Україна

Поміж інших векторів розвитку законодавчого регулювання господарської діяльності, яка зумовлює сталий розвиток держави слід відмітити тенденцію розвитку такого виду діяльності як «сільський (зелений) туризм». Національна туристична організація України оголосила 2020 рік роком сільського туризму, який включає як екотуризм, так і відвідування різних місцевостей, громад.

На сьогоднішній час в Україні не існує чіткої нормативно-правової бази і концепцій розвитку такого роду туризму. На законодавчому рівні визнається, що розвиток екологічного (зеленого) та сільського туризму є пріоритетним напрямом державної політики у сфері туризму (ст. 6 Закону "Про туризм"). У Законі України "Про особисте селянське господарство" визначено правові, організаційні, економічні та соціальні засади ведення особистого селянського господарства, зокрема з надання послуг у сфері сільського туризму (ст. 1).

Приймався ще ряд документів, але, на жаль, вони мають переважно декларативний характер. Це підтверджує і аналіз ряду підзаконних нормативно-правових актів, прийнятих на виконання вимог законодавства, якими передбачалося здійснення комплексу заходів у зазначеній сфері.

Розвиваючи законодавчу базу регулювання сільського зеленого туризму, слід враховувати, що в Україні існують усі передумови розвитку відпочинку в селі, який можна розглядати як специфічну форму підсобної господарської діяльності у сільському середовищі з використанням природного та культурного потенціалу регіону, або як форму малого підприємництва, що буде

давати можливість певною мірою вирішити проблему зайнятості сільського населення, повною мірою використати природний та історико-культурний потенціал сільської місцевості, розширити сферу послуг, зокрема, торгівлі, громадського харчування. Але, при правовому визначенні сільського туризму, який би відповідав вищезначеним вимогам, слід закріпити на законодавчому рівні вимоги до ведення такої діяльності власниками такого бізнесу, це: збереження природи, традиційної культури, трудової практики, архітектурних стилей обраної місцевості проведення сільського (зеленого) туризму.

На сьогоднішній час не існує чіткої нормативно-правової бази і концепцій розвитку такого роду туризму. Законопроект Закону України «Про сільський(зелений) туризм» не був прийнятий Верховною Радою України. Тому діяльність з надання послуг в цієї сфері регулюється перш за все, Законом України «Про особисте селянське господарство» та Законом України «Про туризм».

Якщо розглядати ситуацію, яка існує в правовому просторі щодо сільського(зеленого) туризму можна сказати, що, відсутність спеціального закону щодо такої діяльності залишає невизначеними багато питань серед яких чітко визначення сільського (зеленого) туризму, оподаткування такої діяльності, гарантування якості наданих послуг, з огляду на їх специфічність, здійснення контролю за діяльністю таких суб'єктів господарювання та інше, оскільки від традиційного туризму сільський (зелений) туризм відрізняється такими ознаками: перевага природних, а не культурних об'єктів туризму, стійке природокористування, менша ресурсо- й енергоємність, особиста участь у соціально-економічному розвитку територій та особистому обслуговуванні, та ще, що не менш важливо, це екологічна та сільськогосподарська освіта туристів.

Вважається за доцільне, використовуючи закордонний досвід ведення господарської діяльності щодо розвитку сільського (зеленого) туризму, прийняти Закон України «Про сільський(зелений)туризм», де дати правове визначення цього поняття як тимчасового виїзду особи з місця постійного проживання в оздоровчих, пізнавальних, рекреаційних цілях з метою відпочинку та отримання певного роду екологічних та сільськогосподарських знань до особистих селянських господарств, що здійснюють господарську діяльність з надання послуг бронювання, розміщення, харчування, інформаційного та дозвільного обслуговування, інших видів послуг, що спрямовані на задоволення потреб сільських (зелених) туристів. При цьому слід чітко визначити специфічні права та обов'язки сторін, які задіяні в здійсненні послуг такого роду туризму, обов'язково запровадити прозору систему контролю якості та безпечності такого роду туризму. Невизначеними є ще ряд термінів: зелений сільський туризм, сільська садиба, сільський господар тощо.

Також, необхідно внести доповнення до інших законодавчих актів щодо сільського (зеленого) туризму, зокрема, в Податковий кодекс України, визначивши особливості оподаткування осіб, які надають послуги з сільського (зеленого) туризму.

Таким чином, розвиток сільського (зеленого) туризму допоможе розв'язати одну з проблем симбіозу українського села та міста - знизити безробіття та підвищити рівень життя селян, а з другого боку буде сприяти здоровому відпочинку містян та формуванню в них позитивного екологічного та сільськогосподарського досвіду та світогляду.

Список використаних джерел:

1. Борщевська О.М. Перспективи розвитку правового регулювання сільського (зеленого) туризму в Україні / О.М.Борщевська - Сучасні проблеми та перспективи розвитку туристичної галузі: збірник наукових праць. – Одеса. - К 2017р. – 118 с.

2.Могильник Л.П. Правове регулювання сільського зеленого туризму в Україні та досвід зарубіжних країн / Л.П.Могильник -Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України // 2011. Вип. 163 частина 1.

3.Сільський туризм. Зарубіжний досвід розвитку сільського туризму. <http://agroua.net/economics/documents/category-14/doc-31>